

Streszczenie popularnonaukowe

W miarę ewolucji modeli biznesowych organizacji medialnych, przesuwających się coraz bardziej z przychodów z reklam do przychodów z subskrypcji, newsroomy szukają nowych sposobów, na utrzymanie zainteresowania istniejących czytelników i czytelniczek, jak również na przyciągnięcie nowych konsumentów. Zwiększenie różnorodność wśród pracowników redakcji to jedna z innowacji, po którą organizacje medialne sięgają, aby osiągnąć ten cel.

Istnieją pewne czynniki, które komplikują obietnicę zarządzania różnorodnością jako innowację w dziennikarstwie. Po pierwsze, tę samą strategię mogą wykorzystywać redakcje, które pracują nad przekształceniem opinii publicznej w sposób, który przyczynia się do erozji wartości liberalno-demokratycznych. Po drugie, ze względu na zjawisko agresji w sieci i cyberprzemocy dziennikarstwo oparte na zaangażowaniu odbiorców w praktyce jest problematyczne, zwłaszcza dla kobiet i dziennikarzy wywodzący się z mniejszości lub dla dziennikarzy piszących na określone tematy, takie jak prawa kobiet czy uchodźcy. Po trzecie, nowe technologie coraz częściej wykorzystywane w pracy wielu redakcji mogą, poprzez algorytmy, przyczynić się do reprodukcji hierarchii i uprzedzeń płciowych czy rasowych, jeszcze bardziej komplikując pracę kobiet i dziennikarzy wywodzących się z mniejszości.

Celem tego projektu jest zrozumienie, jak zarządzanie różnorodnością jako innowacja w dziennikarstwie będzie wyglądało w praktyce. Jest to kluczowe dla zapewnienia, aby dziennikarstwo pozostało kamieniem węgielnym zdrowych demokracji i otwartych społeczeństw. Projekt bada w jaki sposób praca dziennikarzy, w erze dziennikarstwa cyfrowego i sieciowego, jest zarządzana i praktykowana, w celu zwiększenia różnorodności newsroomów w Szwecji, Polsce i Wielkiej Brytanii. Chociaż istnieje wiele różnic (i pewne podobieństwa) w modelach i polityce medialnej tych krajów, reprezentują one bardzo różne przypadki, jeśli chodzi o tradycję zarządzania różnorodnością. Z jednej strony Wielka Brytania, ze względu na kolonialne dziedzictwo, ma różnorodne społeczeństwo i długą tradycję zarządzania różnorodnością. Szwecja przechodzi transformację, z powodu imigracji i przyjmowania uchodźców, z jednorodnego do bardziej heterogenicznego społeczeństwa, i chociaż ma stosunkowo niewielkie doświadczenie w zarządzaniu różnorodnością, nadal reprezentuje społeczeństwo otwarte i liberalne. Z drugiej strony Polska w dużej mierze jest krajem homogenicznym, który w ostatnich latach pojawiał się w międzynarodowych nagłówkach gazet za odmowę przestrzegania unijnych kwot dotyczących przyjmowania uchodźców, protesty kobiet w obronie praw reprodukcyjnych, czy ostatnio za uchwały przyjmowane przez samorządy, deklarujące się "strefą wolną od LGBT".

Wartość projektu jest dwojaka. Po pierwsze, praktyczna wiedza na temat wdrażania zarządzania różnorodnością jako innowacja w dziennikarstwie, jego ograniczeniach, pojawiających się zagrożeniach, a także możliwości nowych interwencji i uczenia się zostanie udostępniona odpowiednim partnerom z branży badawczej, takim jak Fojo Media Institute w Szwecji, Instytut Spraw Publicznych w Polsce, Reuters Institute for Study of Journalism w Wielkiej Brytanii oraz International Centre for Journalists (ICFJ). Wyniki projektu przyczynią się również do rozwoju studiów nad dziennikarstwem i komunikowaniem masowym, wnosząc wiedzę empiryczną do ważnej debaty toczącej się na styku zmieniającej się kultury newsroomów, dziennikarstwa, innowacji i mediów cyfrowych, ale także kwestii bezpieczeństwa dziennikarzy i wolności słowa.

Teorie organizacyjne i teorie zarządzania, krytyczna ekonomia politycznej komunikacji, krytyczne teorie rasy i badań nad kulturą, jak również elementy teorii aktora-sieci (ANT) stanowią teoretyczne zaplecze projektu.